

Forfatter: Schandorph, Sophus

Titel: Udrag fra BIRGITTES SKÆBNE (1888)

Citation: Schandorph, Sophus: "Det gamle Apotek - Birgittes Skæbne. - 1904", i Schandorph, Sophus: *Det gamle Apotek - Birgittes Skæbne. - 1904*, 1904-05, s. 443. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-schandorph06-shoot-idm139751828793136/facsimile.pdf> (tilgået 17. april 2024)

Anvendt udgave: Det gamle Apotek - Birgittes Skæbne. - 1904

Lenoir, som ellers var Høfligheden og Hensynsfuldheden selv, maatte have noget usædvanligt for, siden han kom paa en saa usædvanlig Tid. Han bad ham tage Plads og undskyldte osv. . . .

Overlærer Tofte fik Sæbeklatten kastet i Vandfadet og den venstre Kind raget i stor Fart, fik saa Brillerne paa Næsen, Slaabrokken knappet over Natskjorte og Benklæder, alle Toilette-apparater, som ikke passede for et Opholdsværelse, bragte ind i Sovekammeret. Han satte sig ned med den venlig smilende Mine, lidt i Stil med de humane, dannede Bidermænd, som han for 40 Aar siden havde set N. P. Nielsen fremstille paa det kongelige Theater.

Ja vist, ja vist var der noget usædvanligt paa Færde. Den gamle Dansers Mund havde et underligt fortrukket Udtryk, Overlæben var unaturlig stram og bred. Den havde alt slugt Underlæben og var ved at overskride Hagens Omraade. Lenoir var i en lille kort, falmet Jakke af brunt kaneleret Fløjel, ontrent af den Slags, bedrestillede franske Arbejdere bære og har baaret i umyndelige Tider. Den var mere end 40 Aar gammel, han havde bragt den med hjem fra Paris. Saa havde han en ustivet bred Skjorte-krave hængende ud over Vesten, et løst knyttet rødt Silketørklæde under den, Gymnastiksko af ugarvet Læder paa Fødderne — et omhyggelig udstuderet Négligé-Kostume for en aldrende Kunstner.

— Ja . . . det er virkelig, om jeg maa sige det, i en ingenlunde saa ganske ringe series Anledning, at jeg derangerer Hr. Overlæreren paa denne Tid af Døgnet . . . men efter mange, næsten søvnløse Nætter . . . saa sov jeg næsten slet ikke i Nat . . . af Sorg og Bekymring . . . og saa kunde jeg ikke undlade at tage mig den Frihed at rekurere til Dem, Hr. Overlærer, hvis Kundskabsfylde og Intelligence (Lenoir sagde naturligvis Ordet med fransk Udtale) jeg altid har set op til med en meget betydelig Veneration. Jeg er virkelig ikke saa ganske aldeles fjærnt fra at være komplet fortvivlet, Hr. Overlærer!

— Han ligner en eller anden Hønsfugl, der staar og klukker klagende, tænkte Overlærer Tofte, da han saa nervøse Dirringer ledsage Lenoirs omhyggelig indstuderede Indledningstale. Især gik to Muskler paa den gamle magre Hals paa hver Side Adams-æblet op og ned som en Hønses Kødlapper under Næbbet.

— Nu vel, kære Ven . . . kan jeg være Dem til Raad eller Hjælp, saa véd De, at jeg er til Tjeneste, sagde han højt og slog lidt ud med Haanden i den nævnte N. P. Nielsenske Stil, døg med Smag og uden at blive affekteret.